

De rode regen

Wendy Wuyts

Aan de Schone Slaapster,
en alle scharniermomenten.

Van dezelfde auteur

Nederlandstalige boeken

Als Meubels Konden Spreken (2019)

De witte droom (2020)

Engelstalige kortverhalen

In dezelfde wereld als De witte droom en De rode regen

An Apple Tree in Daegu (2020)

A Linden Tree in Tongerlo (2022)

An Ash Tree in Os (2024)

Hermilderde hervertellingen

The Nettle Spinner (2024)

Proloog

Het was een warme oktoberavond in 1998. De tractoren werkten als mieren. Het rook in dit Amerikaanse landschap naar graan. Valeria droeg een mooie jurk en zat aan tafel met andere Mexicanen.

Twee Noord-Amerikaanse boeren legden uit hoe ze het meeste geld uit hun velden haalden, welke pesticiden ze gebruikten, waar ze de beste machines kochten, die dingen.

De Mexicanen legden hun hun milpa-systeem uit. De relaties tussen aarde, plant en mens. Hun velden huisden niet alleen maïs, maar ook bonen en pompoenen. *De drie zusters helpen elkaar*. De Noord-Amerikaanse boeren lachten ermee, ze kenden weinig zusters die elkaar hielpen, maar misschien was het in de Mexicaanse plantenwereld anders. Valeria deed alsof ze het niet hoorde. Ze wist wanneer ze haar mond moest houden.

Daarna argumenteerden de Noord-Amerikanen dat graan de toekomst was. Niet maïs. Hoe kon je veel winst halen uit velden die zo chaotisch waren en duizenden planten huisden?

Na de presentatie leidden de eigenaar en zijn zoon de Mexicanen naar buiten. Op het binnenerf stond zijn duurste machine te pronken. Valeria had echter alleen oog voor de reusachtige kurkeik, geplant in het midden van het erf. Ze onderbrak de eigenaar. ‘Wie heeft die boom geplant?’

Zijn zoon zei dat de boom waarschijnlijk door zijn overgrootvader moest worden geplant. Hij was een Noorse immigrant. Naar het schijnt hebben Noormannen heilige bomen in hun familieboerderijen. Het zou hun relatie met de voorouders voorstellen. ‘Of zoiets,’ voegde hij snel toe.

Valeria vroeg zich af of kurkeiken in Noorwegen konden gedijen, maar vroeg het niet luidop.

Ze vroeg of hij ooit Noorwegen had bezocht.

Hij schudde zijn hoofd. Hij was in dit land geboren. Valeria kreeg medelijden met hem. Haar beste vriend geloofde dat de witte Noord-Amerikanen zo gewelddadig waren omdat ze getraumatiseerd waren. *Van je wortels worden weggeknipt is nog erger dan de dood*, zei haar beste vriend. *Je bent leeg, want je bent zonder verhalen van het land dat je voorouders voedde.*

Valeria vroeg waarom de Noord-Amerikaanse boer deze boom niet had omgehakt, en die vraag ergerde hem. Alsof verschillende vrouwen dat hadden geopperd. Hij zei dat de boom heilig was voor de boerderij. Valeria glimlachte voor de eerste keer die dag. Zijn naam was Emil.

De volgende weken kleurden de ovaalvormige bladeren van de kurkeik lichtgroen. Een kurkeik draagt geen oranje of gele herfstjas, zoals andere eiken. Intussen bestudeerden Valeria en de andere Mexicanen de impact van het Noord-Amerikaanse landbouwsysteem, documenteerden alles, schreven nota's, zelfs een heel rapport. Emil sprak nauwelijks met hen.

Tijdens de Dag van de Doden schilderde Valeria haar gezicht tot dat van een skelet en droeg een mooiere jurk. Ze bouwde een altaar bij de kurkeik, met kaarsen en bloemen. De andere Mexicanen schreven verschillende namen op papiertjes die ze in het hout van het altaar prikten. Ze hoorde een van hen tegen Emil zeggen dat Valeria een oude ziel had. Het deed haar glimlachen.

Valeria vroeg Emil naar de naam van zijn overleden voorouders. Hij zei dat echte boeren geen tijd hadden voor nostalgie. Hij wandelde weg.

Ze vroeg het aan de kurkeik, maar die zei niets.

Die nacht droomde ze echter van verschillende namen, niet alleen Noorse namen, maar namen van alle uithoeken van de wereld. Bij het krieken van de dag voegde ze de namen toe aan het altaar.

Rosmerta. Loki Nevelsteen. Arvid Njordson.

En dan, Mercedes Luna. Juana Luna. Soledad Luna.

Emil las de papiertjes en stapte weg. Ze hoorde hem later ruziemaken met zijn vader. Dat hij privé van werk gescheiden moest houden. Die dingen.

Valeria kreeg meer dromen. Elke keer als ze iets aan de kurkeik vroeg, kreeg ze het antwoord in de nacht. Eerst verbaasde het haar dat de antwoorden in het Spaans waren. Eén keer zei ze zelfs luidop dat ze Engels kon verstaan. De antwoorden bleven echter in het Spaans komen.

Valeria kreeg het vermoeden dat een Mexicaanse oude geest in die boom school. Ze vertelde niemand anders over haar ongewone relatie met de kurkeik. De andere Mexicanen vonden haar al vreemd genoeg.

Na een maand vertrokken sommige collega's terug naar Mexico. Ze hadden genoeg data verzameld. Valeria bleef echter excuses vinden om haar verblijf zo lang mogelijk te rekken. Ze trok haar allermooiste jurk aan en verleidde Emil.

Terwijl de winter de kurkboom kietelde, opende Emil zich meer voor haar en keerde Valeria meer en meer in zichzelf. Emil interpreteerde het op een bijzondere manier, dacht dat het te maken had met haar roots, dat ze geen winters kende zoals hij.

Een week voor Kerstmis vertelde hij haar over het droomlied van Olav Asteson, een verhaal van de Noorse mystieke christenen.

Valeria leerde meer over de Twaalf Heilige Nachten, de donkere periode waarin de sluiers tussen onze en de andere wereld dunner is, waardoor je gemakkelijker contact kunt maken met geesten. Emil zei dat vroeger de Twaalf Heilige Nachten de christenen van Noordwest-Europa voorbereidden op het licht, op een nieuw hoofdstuk.

Toen zag Valeria Emil voor de eerste keer als een man met wie ze kon trouwen.

Ze smeekte hem om meer weetjes over die Twaalf Heilige Nachten. Hij vond in de oude spullen van zijn grootmoeder een handgeschreven boekje met instructies over rituelen en haar reflecties tijdens de Heilige Nachten in 1946. Hij gaf het aan Valeria en wist toen dat hij van haar hield, meer zelfs, dat zij bij dit land en deze boerderij hoorde.

Zij merkte het niet. Ze had alleen oog voor het boek, vol meisjestekeningen en oudevrouwengekrabbel. Ze trok zich terug in haar logeerkamer en las het boek in één ruk uit.

Emils grootmoeder geloofde dat dromen het nieuwe jaar voorspellen. *De droom van elke nacht staat symbool voor een maand.*

Op de pagina waar ze achter elk nummer enkele woorden had geschreven, had ze drie vrouwen aan een spinnenwiel en weefgetouw geschetst. Drie zusters?

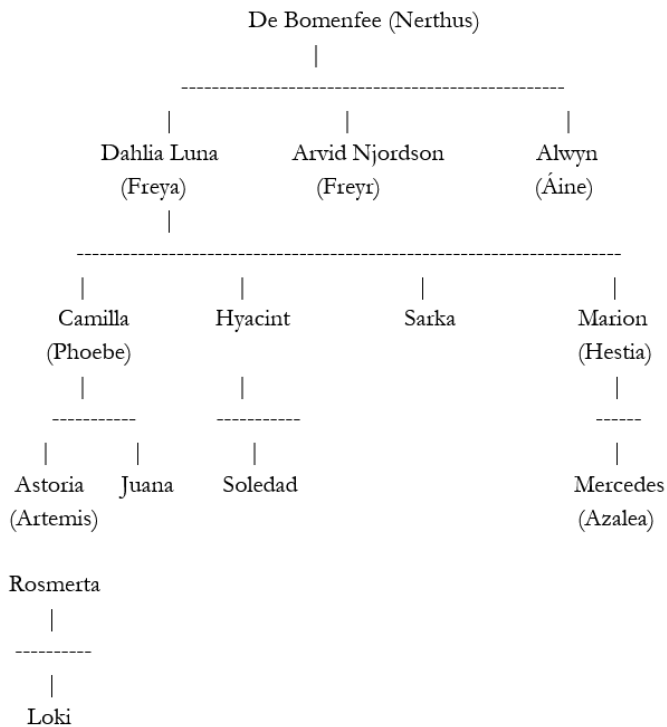
Valeria was niet geïnteresseerd in haar eigen toekomst.

Op de vooravond van de Moedernacht stapte ze eerbiedig naar de kurkeik en wenste luidop dat ze haar beter wilde leren kennen.

Emil riep haar naar binnen. Het avondmaal was klaar.

Die nacht begonnen de dromen, over een jonge vrouw, ook geboren in Mexico. Haar naam was Mercedes.

Familiebomen

Hoofdstuk 1: De kurkeik in Mexico

Op een heldere ochtend maakte een oudere vrouw met een blind oog zich klaar voor de dagelijkse oogst. De lucht was fris en gevuld met de zoetige geur van aarde en de kruidige geur van kurkeikenschors. Dahlia droeg een eenvoudige maar praktische hoed tegen de zon en een stevige broek die beschermde tegen de ruwe schors. Haar blouse was opgestroopt tot haar ellebogen, en in haar hand hield ze de kurkbijl – haar trouwe gereedschap, dat al decennialang met haar samenwerkte.

Mercedes keek vol bewondering naar haar grootmoeder. Ze stond aan de rand van een veld dat goud kleurde onder de zachte ochtendzon. Dahlia, haar grootmoeder, begroette de boom bijna alsof die een oude vriend was en streekte de ruwe schors.

‘Kijk, Mercedes,’ begon Dahlia. ‘Deze boom is machtig, met een oude geest. Deze eik heeft onze familie al generaties lang kurk geschonken.’ Haar stem was zacht, maar gevuld met ontzag.

Ze legde uit dat deze bijzondere kurkeik een lange reis had gemaakt, overgeplant door een speciale manier van stekken, helemaal vanuit Portugal, het hart van de kurkwereld. ‘Zij draagt de ziel van onze voorouders,’ zei Dahlia, ‘en met elke oogst delen we een moment met hen.’

Vervolgens wikkelde Dahlia een doek om haar polsen, een die sprankelde in het zonlicht.

‘Dit, mijn lieve kind, is niet zomaar een doek,’ fluisterde Dahlia naar Mercedes. ‘Het is geweven met netels en sterrenstof, een familiegeheim. Het beschermt ons, niet alleen tegen de scherpe schors, maar ook om de boom niet te horen schreeuwen als we de kurk oogsten.’

Toen zag Mercedes in hoe de boom haar verwant was. Ze zag de ogen in de boom, de monden, de poriën. Ze keek naar de doeken om de sterke polsen van haar grootmoeder.

Dahlia maakt een nauwkeurige verticale snede in de schors met verrassend sterke armen en een scherpe blik terwijl ze de lijn volgde die ze zo vaak had gemaakt. Vervolgens maakte ze zorgvuldige horizontale sneden, waarbij ze ervoor zorgde dat ze alleen de kurk aanraakte en niet de levende laag daaronder. Dahlia werkte bedachtzaam. Haar gerimpelde handen hanteerden de bijl met een vertrouwdheid die alleen kwam door haar jarenlange ervaring. Ze vroeg Mercedes dichterbij te komen.

Met de precisie van een chirurg zette Dahlia een wig onder de schors en begon met een behoedzame beweging de kurk los te maken. Het geluid van schors die loskwam van de boom was als muziek voor haar; een teken dat ze precies genoeg kracht gebruikte. Haar grootmoeder werkte gestaag. Mercedes legde de losgemaakte panelen kurk voorzichtig op de grond.

Terwijl Dahlia de laatste stukken kurk voorzichtig van de oude boom verwijderde, begon de hemel boven hen te veranderen. De zon, die eerst helder en verwarmend was geweest, verdween langzaam achter een sluier van roodkleurige wolken die uit het niets leken op te duiken. Een onheilspellend gevoel hing in de lucht, terwijl raven zich verzamelden in de takken van de kurkeiken. Hun schrille kreten stonden in schril contrast met de gebruikelijke rust van hun landeigendom.

Mercedes voelde haar handen vochtig worden. Haar grip op de kurkbijl die haar grootmoeder haar had gegeven, verzwakte. Tot Mercedes' ontzetting waren haar handen bedekt met iets wat leek op bloed, of misschien wel met boomsap, dik en donker als het avondlicht zelf. Haar hart bonkte in haar keel.

Plotseling begon een zachte regen te vallen, maar tot Mercedes' afgrijzen was de regen rood als wijn, als bloed, als een waarschuwing. Ze keek op naar Dahlia, haar steunpilaar, haar leermeester, maar na te hebben geknipperd zag ze dat ook haar grootmoeder veranderd was. Het leek alsof Dahlia, net als de kurk, laag voor laag was ontgonnen, haar essentie afgepeld en achtergelaten in rafels van herinneringen aan haar lange leven.

De raven cirkelden nu boven hen, de rode regen drupte van hun zwarte veren. Mercedes gilte en haar schreeuw spleet de hemel.

En toen... schokte Mercedes wakker. Haar hart bonkte nog steeds wild. Het was een droom, een nachtmerrie, zo levendig en angstaanjagend dat de echo ervan nog steeds in haar oren nadreunde. Ze hapte naar adem, maar kalmeerde snel. Ze was dankbaar voor de haar vertrouwde muren, de stilte die nu alleen werd verstoord door haar eigen ademhaling, en het zachte ochtendlicht dat door haar venster stroomde, vrij van de rode schaduwen die haar droom hadden overspoeld.

‘Alles sterft. Uiteindelijk,’ hoorde ze Dahlia zeggen.

Mercedes schrok.

‘Niet alles,’ zei een stem. ‘Het leven is een spiraal. Sommige dingen sterven nooit.’

Hoofdstuk 2: De eerste nacht

Ik was tussen vrouwen opgegroeid. We waren met z'n negenen. Mijn grootmoeder, haar vier dochters en hun dochters. Het was een onschuldige wereld.

Kerstdag 1893. Mercedes keek op van haar dagboek. In een knusse kamer in de hacienda had ze zich genesteld tussen kussens aan het raam waar ze een prachtig uitzicht had op het land van haar familie, met de velden vol maïs, pompoen en bonen. De wintermist verhulde de grote kurkeik en de weilanden.

Haar grootmoeder had haar en de andere vrouwen de opdracht gegeven om hun dromen tijdens de Stille Nachten op te schrijven, want ze zouden vertellen hoe het volgende jaar er zou uitzien. Dromen tijdens de Twalf Stille Nachten analyseren was een traditie.

Alleen voelden deze dromen anders aan dan vorige jaren. Geen beelden van vuurcirkels, of van gedroogde meidoorn, of van offers van *pan de ánimas*, geestenbrood, aan de graven. Geen dromen over het bottelen van mezcal en het oogsten van *nopales*, cactusbladeren die een frisse, aardse smaak aan de maaltijd toevoegden, warme stroperige chocolademelk bij de open haard, of van paddenstoelen. Nee, deze dromen waren helemaal anders.

Mercedes duwde de zware, houten keukendeur open, en een golf van geuren en geluiden overspoelde haar zintuigen. De keuken was een bruisend hart van activiteit, waar haar moeder, tantes en nichten, gekleed in kleurrijke rokken en met hun haar netjes opgestoken, in een ritmisch ballet leken te bewegen. Het epicentrum van deze dagelijkse ochtenddans was een open vuur waarop een grote gietijzeren pan stond, waarin het siste en spetterde. Hij was gevuld met *chilaquiles*, een gerecht van in stukken gesneden tortilla's, gemengd met groene of rode

salsa, langzaam veranderend in een zachte, hartige delicatessen, rijkelijk bestrooid met *queso fresco*.

Op de lange, robuuste tafel in het midden van de kamer stonden aardewerken schalen gevuld met *frijoles refritos* en nopales. In een hoek van de keuken mengde Mercedes' jongere nichtje Juana *masa*, water, kaneel en *piloncillo*.

Terwijl Mercedes' ogen zich aanpasten aan de rook en de stoom, viel haar blik op een bijzonder meubelstuk: een kunstig gevlochten mand, duidelijk gemaakt van kurk. Het was een fijn staaltje vakmanschap, met een ingewikkeld patroon.

Toen wandelde Dahlia binnen. Haar aanwezigheid was als een frisse bries die door de keuken waaide en de rook en aroma's kortstondig in nieuwe patronen door de ruimte leidde. Juana, met haar handen nog warm van het kneden van de *masa*, draaide zich om en reikte haar een grote, dampende kop *atole* aan.

Met een gracieuze knik van dankbaarheid nam Dahlia de *atole* aan en ging zitten op de stoel aan het hoofd van de lange tafel, vanwaar ze de bedrijvigheid van haar familie goed kon aanschouwen. Ze blies zachtjes over de stoom die in kleine wolkjes opsteeg, voordat ze een slok nam.

Toen ze iedereen aandacht had, haar stem zacht maar duidelijk hoorbaar boven het sissen van de gerechten, stelde Dahlia haar vraag. 'Wat was de droomoogst van de eerste Heilige Nacht?'

Een ongemakkelijke stilte viel over de keuken. Het geluid van sissend eten leek nu te verstillen, alsof zelfs de vlammen en kolen bang waren. Gezichten die eerder verlicht waren door de warmte van het vuur en de vreugde van de ochtend, betrokken. De blikken die tussen hen werden uitgewisseld, waren duister, en Mercedes voelde een rilling door haar heen trekken bij de herinnering aan haar eigen verstoorde droom.

‘Ik heb geen enkele droom gehad,’ zei haar tante Hyacint. Ze keek naar haar twee zussen. ‘Jullie?’

‘Ook niet,’ zei Marion, de moeder van Mercedes.

‘Idem,’ zei Camilla.

De zusters en hun kinderen keken naar de oude eenogige vrouw aan het hoofd van de tafel.

‘De Grote Viering breekt bijna aan. Zou het daarmee te maken hebben?’ vroeg Camilla.

‘Misschien,’ zei Dahlia. ‘Kom, dit is geen reden om het ontbijt over te slaan.’

Al 167 jaar woonden we in een dorpje nabij León, in de Mexicaanse staat Guanajuato, en deden we alsof we een zeer strikte kloostergemeenschap waren. Rond ons land hadden we hoge meidoornbagen en struiken van doornappel die zelfs de prins van Doornroosje machteloos zou doen omkeren. De gebouwen dicht bij de bagen en de buitenwereld konden doorgaan voor kloostergebouwen. Zoals een kapel met prachtig gebrandschilderd glas die de vorm van amandelen had, met donkere houten beelden van de maagd Maria, met veel rozen- en bijenmotieven. Voorbij de kapel waren de werkhuizen, stallen en tuinen. Maar wie goed keek, zou ook houten en stenen beelden vinden van Mictecacihuatl, de dame van de dood, en schilderijen van de drie werelden. Maar je moest goed kijken om te beseffen wie we echt waren. Mijn familie was goed in schone schijn. Ons leven leek op een kloosterleven. We leefden volgens de ritmen van de dag en de seizoenen, en in harmonie met het land en onze lichamen. Ons leven was rustig. Ik was gelukkig in die vierendertig jaar dat ik daar afgezonderd van de wereld geleefd had. Ik hield van de dagelijkse routine en de rust van dit leven.

Veel jonge vrouwen leefden zeer intens, zoals een wilde rivier, maar ik was toen zoals een rotsblok in een eenzaam landschap en genoot ervan dat ik niet bewoog in de steeds veranderende wereld.

Ooit grapte iemand dat ik zoals de vrouw van Lot was, omdat ik soms urenlang kon stilstaan en over haar schouder naar iets staarde. In de Bijbel, Genesis 19, is er een verhaal waarin twee engelen het huis van Lot, de enige goede man in Sodom, bezochten en hem waarschuwden voor de ramp die over de stad zou vallen. 'Vlucht voor je leven, maar kijk niet om!' Tijdens de vlucht keek zijn vrouw echter om en veranderde in een zoutpilaar. Ik was niet zoals de vrouw van Lot. Ik keek vaak over mijn schouder, omdat een pruimboom, of meidoornhagen, of bijna verwelkte rozen mijn aandacht hadden getrokken.

De grootmoeder, de eenogige vrouw, heette Dahlia. Mercedes geloofde dat ze al meer dan vierduizend jaar oud was, maar daar was ze niet zeker van. In deze gesloten gemeenschap kenden ze elkaar zo goed dat ze niet te veel vragen stelden. Uiteindelijk kwamen de antwoorden toch.

Haar grootmoeder hield van soberheid. Dahlia sliep nauwelijks en maakte in haar grote stoffige boeken tekeningen van de sterrenhemel en de kruiden. Daarnaast sprak Dahlia driehonderdvijfenzestig talen. Zonder accent. Elke dag praatte ze in een andere taal tegen haar afstammelingen, behalve op de dag dat Maria volgens de Bijbel naar de hemel was gestegen. Dan sprak ze helemaal niet.

Haar oudste dochter was Camilla. Camilla las en kopieerde eeuwenoude boeken die ze van een naburige abdij leende. Elke week vertrok ze gehuld in een mantel naar de buitenwereld om nieuwe boeken te halen en haar oude werk aan de paters te bezorgen. Mercedes wist echter toen niet wat paters waren. Mercedes dacht dat ze zoals zij waren, dat ze net zoals haar zusters, tantes en nichten de kennis over de aarde en de natuur beschermden. Ze dacht er eigenlijk niet veel over na. Camilla leerde Mercedes rozen stekken, zodat de ziel van de rozenstruiken naar volgende generaties kon worden overgeplant.

Camilla had twee dochters. Astoria was de oudste van hen en zij was de kleinste van hen allemaal. Zelfs toen Mercedes elf jaar oud was, was ze groter dan zij. In tegenstelling tot haar grootmoeder droeg Astoria altijd kleurrijke tunica's en linten in haar rode krullen. Ze glimlachte en danste soms naakt onder de zon, maar ze hield nog meer van de maan en de sterren. Ook al waren Dahlia en Astoria zo verschillend van karakter, toch deelden ze vele nachten, terwijl ze de geheimen van de kosmos probeerden te ontrafelen.

Camilla's andere dochter, Juana, was bijna twintig jaar na Mercedes geboren en was een nieuwsgierig kind. Ze had donkere krullen en klom vaak in bomen.

De tweede dochter van Dahlia, de zus van Camilla, heette Hyacint. Ze was lief, maar zei niet veel. Ze was de hardste werker en was meestal te vinden in de tuin, de schapenstal of keuken. Ze wist hoe je mest kon transformeren in vruchtbare aarde. Ze fluisterde tegen de maïs. Zij maakte de tortilla's. Waarschijnlijk kon ze de *nixtamal* met magie sneller klaarmaken, maar ze hield ervan om haar handen te gebruiken. Mercedes zag haar nooit een boek lezen. Voor boekenkennis moest Mercedes naar Camilla, maar voor recepten en alledaagse en allemaalelijkse problemen, zoals bloedvlekken uit haar kledij wassen, of als ze een tweede neus nodig had om te ruiken of het fruit rot was, ging ze naar Hyacint.

Soledad was de enige dochter van Hyacint, en zij was de mooiste van de negen vrouwen. Haar lange witte haren en haar blauwe ogen werden later nog vaak bezongen door de verschillende mannen die haar mochten aanschouwen.

Dahlia's derde dochter, Sarka, werd vaak 'de amazone' genoemd. Eeuwen geleden had zij haar moeder en zussen verlaten. Ze was geen deel van Mercedes' leven. Haar terugkeer naar Mexico, die tien jaar geleden plaatsvond, vormde een tumultueuze episode in het jonge leven

van Mercedes. Voorheen was Sarka niet meer dan een verhaal, een bijna mythische figuur. Zij zou honderd jaar hebben doorgebracht in de dichte bossen van Centraal-Europa, jagend en strijdend zoals de krijgsters van oude sagen. Toen Sarka op een dag plotseling ten tonele verscheen, vervaagde de mythe tot menselijkheid. Ze zag eruit als een spook van zichzelf, meer een schim dan een vrouw. Met een mengeling van verdriet en vastberadenheid had Dahlia eigenhandig een ondiep graf gedolven en haar dochter daarin gelegd, een ritueel dat uitnodigde tot wedergeboorte. De volgende ochtend rees Sarka uit de aarde als een wezen dat op zoek was naar licht. Haar bewegingen waren aanvankelijk traag en sluw. De andere vrouwen in het huis, die zowel vol ontzag als voorzichtig waren, lieten haar grotendeels ongemoeid, maar plaatsten toch kommetjes met warme schapenmelk in haar buurt. Dag na dag, met elke slok, hervond Sarka langzaam haar menselijkheid, hoewel de schaduwen van wat ze had meegemaakt haar nooit geheel verlieten. Ze was getransformeerd, niet langer de vrouw die ze ooit geweest was – iets binnen in haar was onherroepelijk geknakt. Toen de lente aanbrak, nam ze haar plaats aan de familietafel in, rechtop en waardig, maar zonder een woord te spreken. Vaak vond Mercedes haar later huilend tussen de lange halmen van het veld, terwijl de wind een stil spel speelde met haar jurk en haren.

Marion was de jongste van de vier zussen, zij was zelfs veel jonger dan Astoria. Marion had net zoals Mercedes donkerbruine haren, groene fonkelende ogen en sproetjes op haar bleke huid. Ze was een meesteres in vuurmagicie, maakte graag kaarsen en stond altijd buiten als het bliksemde. Ze was Mercedes' moeder

Aan tafels en rond vuren spraken deze negen vrouwen over hoe God geheime boodschappen in elke plant had verborgen, over de relatie tussen de microkosmos en de makrokosmos, en over hoe alchemie kon helpen om het lichaam perfect te maken.

Voor de Eerste Nacht van 1783 waren Juana en ik de enige sterfelijke vrouwen in dit gezelschap. Volgens de regels van Dablia mochten de dochters pas op hun vierenvijftigste verjaardag beslissen of ze dryaden werden, omdat ze dan twee keer de cyclus van de godin hadden gevierd en dan pas wijs genoeg waren om te beslissen wat voor leven ze wilden leiden. Wilden ze het leven intens maar kort ervaren? Of wilden ze hun relatie met de rozen en de andere planten verder uitdiepen in de komende eeuwen?

De gronden en bossen van hun land waren vol positieve energie en Mercedes wist dat haar familie deze vrede in stand hield door zo weinig mogelijk te toveren. Alleen wanneer een oogst door een zware regenval bijna vernietigd zou worden, voerden ze een ceremonie in een kring uit. Vaak keken Juana en zij toe hoe deze zeven machtige wezens met uitgestrekte armen in het midden van de regen de hemel en de grond toespraken. Na een groene flits die uit hun armen kwam, hield het op met regenen. Na weer eens zo'n ceremonie te hebben gadegeslagen, zei Juana tegen Mercedes dat ze een *dryade* wou worden. Mercedes zei niets.

Juana was vijftien jaar en Mercedes was vierendertig jaar toen anderen echter voor hen kozen.

Tervijl wij in ons eigen wereldje leefden, veranderde de wereld rondom ons. De verlichting begon zich in onze meidoornbagen te baken en de Franse Revolutie was maar enkele jaren verwijderd. Het was de era van de opkomst van de textielindustrie, waterkracht en ijzer. Groot-Brittannië was intussen al aan het transformeren van een landbouwmaatschappij naar een geïndustrialiseerde samenleving. België, Frankrijk en Nederland zouden volgen in het begin van de negentiende eeuw, maar Duitsland onderging de transformatie traag. Verschillende uitvindingen lagen aan de basis van de eerste cyclus van innovaties. Uitvindingen in de textielindustrie deden het werk van de huishaard naar de machines in fabrieken

verhuizen. Meer dan twintig jaar geleden had James Watt de stoommachine uitgevonden, die gedreven werd door steenkolen, waarvan toen zeer veel te vinden was in Groot-Brittannië. Fabrieken ontsproten als paddenstoelen uit de grond en vormden het centrum van steden. Veel mensen trokken naar de steden om daar werk te vinden, want geld was toen al 'stabiel' dan de oogsten van Moeder Aarde. De industriële revolutie leidde tot een explosieve bevolkingsgroei, want de mensen hadden betere huizen en medische zorg in de steden, en leefden langer.

Deze gebeurtenissen hadden uiteraard een effect op de dryaden. De dryaden hadden altijd gedacht dat alleen zij langer konden leven dan veertig jaar, de gemiddelde levensduur van mensen tot de achttiende eeuw. In 1783 bleek ook de mens de mogelijkheid te hebben om hun vloek van sterfelijkheid te breken. Ze gebruikten geen energie van de aarde, maar vonden andere katalysatoren en andere soorten energie om hun leven te verlengen.

Sommige dryaden zagen daarin het bewijs dat 'bomen' niet de enige katalysator van energie waren en dat bomen overmeesterd konden worden. Andere dryaden kregen een existentiële crisis, of werden bang voor de 'stervelingen'.

Het was dan ook geen wonder dat in de dertiende maand van 1783 de geschiedenis van de dryaden een enorme omwenteling kende en dat sommige vrouwen van mijn familie niet meer konden dromen. Het was in die eerste nacht van de dertiende maand, Dewi, dat ik de rode regen zag.

Na het voederen van de schapen liep Mercedes naar de glazen wintertuin, op zoek naar Juana. De wintertuin was een oase van rust en sereniteit, waar het zonlicht zachtjes door de glazen panelen viel en de lucht vulde met een warme gloed.

Binnen trof ze Juana aan, verdiept in haar studie van korstmossen. Voor Mercedes waren korstmossen een van de raadsels van de wereld, complex en fascinerend. Hoewel ze jonger was had Juana haar meer geleerd over hun betekenis en de verschillende dimensies van haar bestaan: de wereld waarin zij leefden, de

onderwereld en de tussenwereld waar het wereldwoude web zich bevond. Juana had zelfs gesuggereerd dat er aanwijzingen waren voor een gefragmenteerde vierde dimensie.

Die voormiddag deelde Juana haar nieuwste ideeën over gezond parasitisme en het wereldwoude web. Ze legde van alles uit over de symbiotische relatie tussen schimmels en algen, waarbij de eerste de laatste domineerden – een parasitische dynamiek die volgens haar misschien ook bestond tussen het wereldwoude web in de tussenwereld en de dryaden in de bovenwereld.

‘O, ik kan niet wachten om een dryade te worden en dieper te gaan. Ik hoop dat ik net zo sterk word als Dahlia, of zelfs Camilla of Astoria,’ zei Juana enthousiast.

Mercedes luisterde, maar wist niet altijd wat ze moest zeggen. Het was tijd om de lunch voor te bereiden, dus ze stond op om naar de keuken te gaan en de *metate* klaar te zetten. Juana grapte: ‘Zullen we iets maken met *peyote*?’

Mercedes rolde met haar ogen.

‘Je doet ook nooit iets slechts, hè?’ zei Juana lachend.

‘Ik doe niets wat de orde uit balans brengt. Waarom zouden we het willen oppeppen?’ antwoordde Mercedes, terwijl ze richting de keuken liep. Ze waardeerde Juana’s nieuwsgierigheid en enthousiasme, maar bleef zelf liever bij de meer traditionele en gebalanceerde benaderingen.

Die namiddag trokken de vrouwen zich terug naar het open veld voor hun spel. Het was een traditie die zo oud was als hun samenzijn – een wedstrijd van boogschieten. Astoria, Juana, Soledad en Mercedes stonden opgesteld, met hun bogen in de aanslag, terwijl Marion met een scherp oog de score bijhield. Op een afstand, afgezonderd in een veld van hoog gras en wilde bloemen, stond Sarka. Haar ogen waren

gefixeerd op de klapprozen die in de wind dansten, alsof ze de antwoorden op haar onuitgesproken vragen daar kon vinden.

Astoria was de belichaming van focus en kracht. Wanneer zij de boog ter hand nam, werd de wereld stil – de andere vrouwen hielden de adem in en sperden hun ogen open in afwachting. Er was geen twijfel mogelijk; zij was de meesteres van de pijl-en-boog, een waarheid die zich etaleerde in de precisie waarmee ze haar doelen raakte, zelfs op zeventig meter afstand. Marion had ooit gezegd dat het zoeven van Astoria's pijl, rakelings langs haar oor, leek op het ontsteken van een vuur – een knetterende ontlading van pure energie.

Vandaag zette Astoria tien grote passen terug, voorbij het punt waar de anderen hadden geschoten. Ze nam haar positie in, met de pees strak tegen haar wang en vernauwde haar ogen tot spleetjes terwijl ze haar doel in het vizier kreeg. Mercedes kon een steek van afgunst niet onderdrukken. De gemakkelijker waarmee Astoria hen allen overtrof in deze kunst was adembenemend.

Met de soepelheid van een jager liet Astoria de pijl vliegen. Deze vloog door de lucht en trof de vogelverschrikker recht in het hart. Een uitbarsting van applaus volgde, met uitzondering van Mercedes, die haar handen niet kon samenbrengen. In plaats daarvan trok een vreemd geluid haar aandacht – het klapperen van veren.

Een raaf landde op de schacht van de pijl, die nog naschokte van de impact. Aan haar poot hing een stuk perkament. Mercedes hield haar adem in. Deze raaf bracht haar onmiddellijk terug naar de schaduw van haar nachtmerrie.

Juana, met een mix van ontzag en voorzichtigheid, ontving het perkament van de vogel. Het beest steeg op en Mercedes volgde zijn vlucht met haar blik.

‘De boodschap komt van Asgard!’ verkondigde Juana. De vrouwen wisselden blikken van opwindung uit.

‘Eindelijk gaan we weten waar de Grote Viering zal plaatsvinden,’ zei Marion. ‘Kom, laten we dit bericht van de Bomenfee naar onze moeder brengen.’

Nog geen minuut later opende Dahlia de brief, terwijl alle vrouwen haar omringden. Ze las de brief traag in stilte en ze wachtten allemaal ongeduldig. Uiteindelijk slaakte Dahlia een zucht.

‘Mijn moeder wil de Grote Viering van de Zon en de Maan bij ons houden,’ zei ze.

‘Dat is geweldig!’ riep Astoria.

‘Ja?’ vroeg Camilla en ze fronste haar wenkbrauwen. ‘Je weet wat dit betekent.’

‘Wat?’

‘Dat het tijd is dat we Soledad, Juana en Mercedes seksuele voorlichting geven.’